

встановлюється відповідальність за порушення, передбачається основне і додаткове стягнення, застосування лише додаткового стягнення без основного не допускається. Виняток припускається, коли у разі відмови в порушенні кримінальної справи або закриття кримінальної справи, але за наявності в діях правопорушника ознак порушення стягнення у вигляді попередження, штрафу може бути накладено не пізніше одного місяця з дня надходження до митного органу матеріалів про припинення кримінальної справи.

Це стосується товарів і транспортних засобів зі спеціально виготовленими схованками, що використовуються для переміщення через митний кордон України і слугують для приховання предметів чи товарів. Конфіскації підлягає лише предмет, який є в особистій власності порушника, якщо інше не передбачене чинним законодавством України.

У практичній діяльності нерідко при неможливості конфіскації застосовується стягнення вартості товарів і транспортних засобів, що є безпосередніми предметами порушення митних правил. Цей вид стягнення є специфічним і характерним лише для митного законодавства. Він виражається в примусовому вилученні в дохід держави грошової суми, що складає ринкову ціну товарів і транспортних засобів, які відповідають зазначеним вище вимогам на день виявлення правопорушення.

Згідно з чинним законодавством України при неможливості конфіскації товарів і транспортних засобів у зазначених випадках у процесі виконання постанови митного органу з осіб, що скоїли порушення митних правил, стягується вартість зазначених товарів і транспортних засобів. Однак у таких випадках мова йде не про заміну однієї міри стягнення іншою мірою, а про еквівалентну компенсацію реальної вартості конфіскації відповідних предметів і транспортних засобів.

Отже, боротьба з порушеннями митних правил є провідним завданням діяльності митних органів України щодо практичної реалізації митної справи в державі. Порушення митних правил є публічно-правовими деліктами, склади яких встановлюються в митному законодавстві для забезпечення організованого функціонування митних правовідносин, митного правопорядку, запобігання вчиненню не стільки суспільно небезпечних, скільки таких діянь, які суперечать упорядкованій реалізації митної справи в державі.

Список використаної літератури:

1. Серих О.В. Деліктоздатність порушених митних правил: автореф. дис. ... к.ю.н. / О.В.Серих. - О., 2007. - 20 с.
2. Константа О.В. Адміністративно-правові заходи боротьби з порушенням митних правил: автореф. дис. ... к.ю.н. / О.В. Константа. - Х., 2008. - 23 с.
3. Митний кодекс України: Закон України від 13 березня 2012 року // [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4495-17>

Моделі конституційного контролю в зарубіжних країнах

Содоль М.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Лазаренко Л. А.**

Інститут конституційного контролю дуже тісно пов'язаний з тлумаченням та формою змін конституції. Розвиток інституту конституційного контролю підкреслює значення конституції, як акту, який створює фундамент будь якої держави, а саме: основи правового становища особи, структуру та взаємовідносини державних органів, форму правління та територіального устрою, основи правового становища держави на міжнародній арені.

В числі актуальних теоретичних та практичних проблем конституційного права важливого значення набуває визначення місця і ролі конституційного контролю в державно-правовому механізмі, послідовне утвердження все більш збалансованих взаємовідносин між всіма гілками влади.

Як правило, механізм забезпечення юридичного верховенства конституції прийнято співвідносити з чинними в структурі вищих владних інститутів держави спеціалізованими та неспеціалізованими органами, які здійснюють контроль та нагляд за її дотриманням і покликаних не допустити застосування законів та інших правових актів, що суперечать Конституції.

Правова охорона конституції може здійснюватися як правовими, так і не правовими засобами, що іноді прямо передбачено в основному законі. Так, конституції Словаччини, ФРН закріплюють право народу на опір неконституційній владі. Дотриманню конституції сприяють відносини субординації в системі державних органів, механізм розподілу влад, наявність розгалуженої системи політичних партій, громадських організацій [1, с. 75].

Виникнення, розвиток, поширення інституту конституційного контролю, зміна способів спостереження, нагляду, контролю за відповідністю правових актів конституції пов'язані з об'єктивними процесами розвитку суспільного життя, змінами у менталітеті суспільства.

Категорія «модель конституційного контролю» є узагальнюючим поняттям, що разом охоплює низку важливих юридичних ознак, які характеризують інституційно-функціональну організацію конституційного контролю в тій чи іншій країні. Переважна більшість дослідників виокремлюють дві основні моделі конституційного контролю, що склалися у ХХ ст.: американську і європейську [2, с. 396].

Американську систему конституційного контролю характеризують наступні специфічні ознаки: 1) всеохоплюючий характер контролю, що включає не тільки закони, але й будь-які інші нормативні акти; 2) децентралізоване здійснення контролю будь-яким судом, при розгляді будь-якої конкретної справи, якщо закон чи інший нормативний акт стосується конкретних інтересів позивача; 3) обмеженість кола суб'єктів права, на яких поширюється рішення органів конституційного контролю, оскільки вони є обов'язковими тільки для сторін процесу.

За американської моделі конституційний контроль здійснюється всіма судами загальної юрисдикції (наприклад, США, Аргентина) чи лише Верховними судами загальної юрисдикції (наприклад, Канада, Індія).

Друга - європейська модель конституційного контролю. Сутність даної моделі полягає у здійсненні конституційного контролю спеціалізованими органами, організаційно виокремленими з-поміж судів загальної юрисдикції, з обмеженою виключно конституційними питаннями юрисдикцією. Як справедливо відзначає М.В. Вітрук, «основна відмітна особливість європейської моделі конституційного контролю (відносно американської) полягає в тому, що конституційний контроль є єдиною (вичерпною) функцією даних органів...» [3, с. 52 - 53].

При цьому в якості органів конституційного контролю можуть виступати конституційні суди (Австрія, Болгарія, Іспанія, Італія), конституційні палати вищих судів загальної юрисдикції (Гвінея, Коста-Ріка, Парагвай), конституційні ради (Франція). Тільки цій моделі притаманний превентивний, абстрактний характер і обов'язковий конституційний контроль. Завдяки такому підходу конституційний контроль набуває цілісного, комплексного характеру і може здійснюватися послідовно й ефективно.

У теперішній час основними функціями органів конституційного контролю в більшості країн є: забезпечення верховенства і прямої дії конституції, її неухильного виконання усіма суб'єктами права на всій території держави; контроль за дотриманням дії принципу поділу влади, підтримання їхнього балансу і попередження можливості узурпації державної влади якимось державним органом; захист конституційних прав і свобод людини і громадянина; вирішення виникаючих конституційно-правових питань і

спорів на основі підпорядкування політики праву, панування правових принципів і норм над ідеологічними догмами.

Вплив тих чи інших моделей конституційного контролю на зміст та обсяг органів конституційного контролю є перспективним напрямом подальших досліджень у даній сфері.

Список використаної літератури:

1. Георгіца А.З. Конституційне право зарубіжних країн. - Чернівці: Підручник. - Рута, 2001. - 431 с.
2. Шаповал В.Н. Сравнительное конституционное право / В.Н. Шаповал. - К. ИД «Княгиня Ольга», 2007. - 416 с.
3. Витрук Н.В. Конституционное правосудие. Судебно-конституционное право и процесс: учеб. Пособие / Н.В. Витрук - 3-е изд., перераб. и доп. - М.: Норма; ИНФРА - М, 2011. - 592 С.

Органи внутрішніх справ - як суб'єкт утвердження та забезпечення прав і свобод людини і громадянина

Костенко В. - учень 10-го класу Вишенської ЗОШ I-III ступенів Бориспільської районної ради Київської області

Науковий керівник: директор Вишенської ЗОШ I-III ступенів Бориспільської районної ради Київської області, вчитель української мови і літератури, вчитель вищої категорії - **Гурська Л.В.**

Українське суспільство і держава наразі проходять складний період свого розвитку. Ми є не лише свідками, але й учасниками перетворень в усіх сферах соціально-економічного і політичного життя, значного науково-технічного прогресу, реформування державної влади і економічних відносин. Докорінні зміни не могли не залишити осторонь органи внутрішніх справ України як складову частину державного апарату влади і суб'єкта утвердження та забезпечення прав і свобод людини і громадянина.

Стаття 116 Конституції України зобов'язує уряд: вживати заходів щодо забезпечення прав і свобод людини та громадянина; забезпечувати проведення політики у сферах праці й зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки і культури, охорони природи, екологічної безпеки і природокористування; здійснювати заходи щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю; спрямовувати і координувати роботу міністерств, інших органів виконавчої влади тощо.

Отже фактично, від того, як ефективно Кабінет Міністрів виконує покладені на нього завдання в сфері дослідження, і залежить рівень утвердження та забезпечення прав і свобод людини. При цьому, це правило стосується майже всіх груп прав і свобод. Діяльність цього органу держави пов'язана, насамперед, з оперативним управлінням системою органів виконавчої влади в напрямку утвердження та забезпечення прав і свобод людини, що носить виконавчо-розпорядчий характер.

Особливе місце в системі органів виконавчої влади по утвердженню і забезпеченню прав та свобод людини займають міністерства та інші центральні органи виконавчої влади. Загальні правові засади діяльності цих органів визначені загальним положенням про міністерство та інший центральний орган виконавчої влади.

У науковців на сьогоднішній день відсутня однозначна думка щодо сутності поняття органів внутрішніх справ як суб'єкта утвердження та забезпечення прав і свобод людини і громадянина.

На жаль, навіть зі змісту Закону України «Про міліцію» однозначно визначити суть поняття органів внутрішніх справ неможливо, оскільки відсутня його чітка регламентація. Але аналіз Закону України «Про міліцію» дає змогу дійти висновку, що ОВС є системою